

Hoofdstuk 1

‘O nee! Wat heb ik nu weer gedaan?’

Met een ruk schiet ik overeind in mijn bed. Paniek golft door mijn lichaam. Mijn handen zijn klam van het zweet.

In mijn hoofd begint zich voor de honderdste keer dezelfde film af te spelen. Gistermiddag heb ik vanuit het niets tegen mijn vriend Mike gezegd dat het klaar is tussen ons. Over en uit. Ik heb hem zomaar gedumpt. Op mijn eigen verjaardag. Wie verzint dat nou?

Ik kijk naar mijn nachtkastje. Het fel knipperende lichtje van mijn telefoon komt dreigend op me af. Hoeveel ongelezen berichten zal ik inmiddels hebben? Vijftig? Honderd? Ik ben de tel kwijtgeraakt vannacht. Ik had het geluid van mijn telefoon uit kunnen zetten, maar ik durfde mijn telefoon écht niet meer aan te raken. Stel je voor dat ik per ongeluk een van die berichten zou openen? Dan kon ik niet meer doen alsof gisteren gewoon één grote slechte grap was.

Knipper, knipper.

Knipper, knipper.

Ik blijf maar naar het witte lichtje staren en zucht. Kon ik maar voor altijd onder mijn veilige dekbed wegkruipen...

Alsof mijn telefoon mijn gedachten kan lezen, begint hij weer te trillen. Hij glijdt bijna van mijn nachtkastje.

‘Shit!’ Mijn hart slaat over. Zou het Mike zijn? Maar dan zie ik Maartjes brede lach op het scherm. Poe. Valt dat even mee. De knoop in mijn maag wordt iets minder strak en ik neem op. Ik kan mijn telefoon toch niet voor altijd blijven negeren.

‘Hé, met So...’

‘Sophie! Wat is er allemaal aan de hand?! Ik kreeg ineens een appje van je dat je de meest rottige verjaardag *ever* hebt. Ik begreep sowieso al niet dat je geen feestje wilde geven. Dat hoort er toch gewoon bij als je jarig bent?! Maar goed, dat moet je zelf weten. En toen hoorde ik ook nog eens van Birgit dat je het hebt uitgemaakt met Mike. Waarom heb je mij niets verteld? En waarom reageerde je nergens op? Ik heb je wel honderd appjes gestuurd! Ik...’

Maartje hapt naar adem. Dan vervolgt ze zachtjes: ‘Soof, gaat het wel goed met je? Ik maak me zorgen om je. Dit is nogal onverwacht...’

‘Ik... ik weet niet...’ stotter ik. Meer kan ik niet zeggen. Mijn keel voelt aan alsof ik net een scherpe steen heb ingeslikt. Ik slik een paar keer flink en veeg mijn tranen weg.

Ik weet niet waar ik moet beginnen. Echt niet. Eigenlijk besef ik zelf nog nauwelijks wat er allemaal gebeurd is gisteren. Maar aan de ademhaling van Maartje hoor ik dat ze ongeduldig wordt.

Maartje... Het ene moment kan ze heel bazig zijn en een enorme flapuit, maar uiteindelijk is ze er altijd voor me.

Ineens buitelen de woorden uit mijn mond.

‘Hij was mijn verjaardag vergeten, Maartje. Vergéten! Ik

zat in mijn eentje bij de Boterhal te wachten voor een verjaardagslunch met Mike, maar hij kwam niet opdagen. Ik schaamde me kapot! Toen hij eindelijk zijn telefoon opnam, zei hij dat hij zo druk was met een of ander stom computerspel dat hij de tijd helemaal vergeten was. En o ja, of ik het goed vond dat hij nog even verderging met zijn spel. Anders moest hij weer helemaal opnieuw beginnen. We konden toch wel wat later lunchen, zei hij. En hij heeft me niet eens gefeliciteerd!

Snikkend haal ik mijn neus op. Ik grijp naar mijn dekbed om mijn gezicht droog te vegen. Rottranen! Ik wil helemaal niet dat Maartje mij zo hoort.

Dan ga ik verder: ‘... en toen hoorde ik mezelf ineens tegen hem zeggen dat hij hoe dan ook opnieuw kan beginnen. Opnieuw met een andere vriendin! Ik heb opgehangen en daarna heb ik hem niet meer gesproken.’

Ik haal diep adem en wacht tot Maartje iets zegt. Maar het blijft opvallend stil aan de andere kant van de lijn. Tot ik een zacht gegriinnik hoor. En daarna hard gelach.

‘Hé, het is echt ZO niet tof wat er gebeurd is, hoor!’ roep ik uit. ‘En ik voelde me al zo rot. Natuurlijk had ik een feestje willen geven! Niets liever dan dat. Maar ik had bijna niemand om uit te nodigen. Jij, Birgit en Mike. Dat zou dan echt een geweldig feest worden, maar niet heus. En Mike komt nu natuurlijk ook al niet meer. Dus wat valt er eigenlijk nog te vieren?’

Het maakt Maartje niets uit wat ik zeg. Ze lacht alsof ze net een heel grappig verhaal heeft gehoord. Ik rol met mijn ogen. En bedankt! Welkom in mijn leven met de meest waardeloze, vriendloze en lachwekkendste verjaardag ooit.

‘Sorry, Soof,’ hikt Maartje tussen het lachen door. ‘Het is ook echt niet tof. Maar... *you go, girl!* Serieus, ik mocht Mike toch al nooit. Hij is altijd alleen maar met zichzelf bezig. Het werd tijd dat je hem een keer zou dumpen! Volgens mij is dit juist het mooiste verjaardagscadeau dat je jezelf kon geven. Op je school kom je elke dag toch genoeg andere jongens tegen? Ik durf te wedden dat je al een oogje op iemand hebt, of niet soms? En trouwens, waarom heb je niemand uit je klas uitgenodigd? O wacht, laat me raden. Daar was je te onzeker voor. Zet dat nou toch eens aan de kant, zo maak je natuurlijk nooit nieuwe vrienden. Je hebt ons toch ook ooit leren kennen? Birgit en ik zouden toch geen vriendinnen met je zijn als we je niet leuk vonden?’

Bam. Haar woorden raken me. Ze kent me veel te goed.

‘Ja, maar jullie ken ik al sinds de basisschool...’

‘Ja, dus?’

‘Eh, ja, dat maakt ook niet uit. Maar ik moet je eigenlijk nog wat vertellen...’ zeg ik vlug.

‘Oeh, Soof! Ga je mij nu vertellen dat je écht al een oogje op iemand anders hebt? Net goed voor Mike. Dat zal hem leren dat hij jou zo heeft laten stikken op je verjaardag.’

‘Nee joh, doe niet zo gek!’ Ik huiver alleen al bij die gedachte. Toen ik Mike leerde kennen, vonden we elkaar heel aardig en eigenlijk waren we gewoon ineens samen. Maar ik moet er niet aan denken om al meteen met iemand anders te daten. Maartje en haar fascinatie voor jongens ook altijd! Ik sla mijn dekbed van me af. Hoe komt ze erbij dat ik een oogje op iemand zou hebben?

Ik gooi mijn benen over de rand van het bed en schraap mijn keel. ‘Ik heb niemand uit mijn klas uitgenodigd omdat ik gestopt ben met mijn opleiding,’ zeg ik zacht.

‘Huh, wat?’

‘Mijn opleiding. Ik ben ermee gestopt. Ik ga niet meer naar school.’

‘*Oh my god*, Soof, serieus?! Waarom? En sinds wanneer? Het is toch juist supercool om op het mbo te zitten? Ik zie mezelf al wel rondlopen daar. Ik ben zo klaar met de middelbare school. Wat een kleuters zitten er in mijn klas!’

Ik krimp in elkaar. Maartje wel ja. Was ik ook maar zo zeker van mezelf. Al was het maar voor één dag. Of misschien had ik ervoor moeten zorgen dat ik afgelopen schooljaar was blijven zitten, net als Maartje en Birgit. Dan hoefde ik niet alleen naar een nieuwe school te gaan...

Met een knoop in mijn maag vertel ik Maartje dat de marketingopleiding die ik volgde gewoon echt niets voor mij was. Dat ik alleen nog maar onzekerder werd van al die hippe meiden die precies wisten wat ze na hun opleiding wilden doen en heel wat nieuwe vrienden hadden gemaakt in een paar maanden tijd. Ik durfde niet eens mensen aan te spreken! En iedereen had het steeds maar weer over die o zo toffe feestjes op vrijdagavond die je écht niet mocht missen. Op die feestjes werd iedereen zo dronken dat ze de volgende dag niemand meer herkenden. Ik wilde gewoon veel liever op de bank hangen met Netflix of een boek...

‘Waarom heb je niet eerder verteld dat je zo ongelukkig was op school? Dan hadden we je kunnen helpen,’ zegt Maartje verbaasd. ‘Maar hé,’ vervolgt ze een stuk opgewekter, ‘je vindt echt wel wat anders. En anders ga je na de zomer toch samen met mij en Birgit naar het mbo? Supergezellig! Dan zullen we die hippe meiden eens laten zien wie wij zijn.’

Ondanks het nare gevoel in mijn buik moet ik lachen. Dat is ook precies mijn plan. Ik vind het veel leuker om met zijn drieën tegelijk aan een nieuwe opleiding te beginnen. Niet dat we hetzelfde hoeven te doen, maar gewoon het idee dat ik er niet alleen voor zou staan... Met een punt van mijn dekbed maak ik mijn wangen droog.

‘Maar eh, Sophie. Niet om het een of ander. Nu je niet meer naar school gaat en Mike ook niet meer ziet, wat ga je dan eigenlijk wél doen?’

Ik bijt op mijn lip. Mijn blik valt op de poster van een tropisch eiland met palmbomen die aan de muur hangt. Als ik aan mijn bureau zit en de zon door het raam op mijn gezicht schijnt, hoor ik de palmladeren soms bijna heen en weer ritselen.

‘Eh, ik heb gisteren nog iets gedaan...’ zeg ik aarzelend, mijn blik strak op de poster gericht. Ik hóór hoe Maartje haar adem inhoudt.

Ik durf het bijna niet hardop te zeggen. Waarom heb ik het ook alweer gedaan? Vond ik het niet genoeg om in één week Mike te dumpen en te stoppen met school?

‘Nou, kom op, Soof,’ hoor ik Maartje zenuwachtig zeggen. ‘Nu wil ik het weten ook! Ik kan echt niets bedenken.’

Ik haal diep adem.

‘Ik heb een enkele reis naar Vietnam geboekt.’

Hoofdstuk 2

‘Mam! Mam, waar ben je?’ Ik ren de trap af naar beneden. Mijn haren druipen nog na van een snelle douchebeurt. De druppels vallen geluidloos op de houten traptreden. ‘Vind je het goed dat...’

Onder aan de trap blijf ik abrupt stilstaan. Door de deuropening van de woonkamer zie ik een post-it vastgeplakt zitten op onze witte salontafel. Ik zucht. Gezellig. Mijn moeder is er dus weer eens vandoor. Stampvoetend loop ik naar de tafel en ruk het papiertje los.

Lieverd,

Ik ben naar Jeroen. We gaan naar een nieuwe expositie in het stadsmuseum en vanavond heerlijk uit eten! Ik beloof het niet laat te maken, maar... er staat nog een restje van gisteren als avondeten voor je in de koelkast. Je redt je wel, hè?

xxx Mam

Wat een vraag! De laatste maanden eet ik vaker alleen dan samen met haar. Sinds ze Jeroen heeft leren kennen, is ze helemaal hoteldebotel. Ik mag hopen dat die vlinders in haar buik gauw een andere kant op fladderen.

Ik verfrommel de post-it tot een propje en gooi het terug op tafel. Boos stamp ik naar de keuken en smeer een boterham. Had ze nou niet op z'n minst even gedag kunnen zeggen? We hebben niet eens samen een taartje voor mijn verjaardag gegeten!

Ik schrik van het snerpende geluid van de deurbel. Ik ren naar de gang en trek de deur open.

'Nog gefelicitee-heerd!' roepen Maartje en Birgit recht in mijn gezicht. Birgit springt op en neer. De pastelkleurige ballonnen die ze in haar hand houdt, dansen met haar mee. Maartje valt mij met een gil om de nek.

'Je dacht toch zeker niet dat we je verjaardag helemaal overslaan?' zegt ze. 'Je mag dan wel geen feestje geven, maar aan ons ontkom je niet. Maar... je hebt toch geen plannen, hè?' Ze laat me los en geeft een knipoog.

Ik ben zó verbaasd dat ze hier staan dat ik even geen woord kan uitbrengen. Maar dan grijns ik van oor tot oor. Wat tof dat ze hier zijn!

'Laat je ons nog binnen of wat?'

Ik knik haastig en schuif aan de kant.

Maartje en Birgit duwen de ballonnen in mijn handen, stommelen naar binnen, gooien hun jassen over de kapstok en lopen de woonkamer in. Ik bind de ballonnen vast aan de trapleuning en kom achter ze aan gehold.

'Hoi, Joke!' roept Birgit. Ze kijkt om zich heen. 'Joke?' Dan draait ze zich om naar mij. 'Ligt je moeder nog te slapen?'

'Nee...'. Ik knik naar de salontafel. Birgit raapt het gele propje op en vouwt het open. Een kleine tel later kijkt ze me aan. Birgit en Maartje weten dat mijn moeder de laatste tijd vaak weg is.